

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Oulíkové a soudců JUDr. Davida Krysky a Mgr. Miroslava Makajeva ve věci

žalobce: **M. Š.,**
bytem X,
zastoupen advokátem Mgr. Martinem Štuksou,
se sídlem Kaplická 12, Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
se sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2019, č. j. X,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Jesenice (dále jen „stavební úřad“), ze dne 19. 8. 2019, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad zamítl žádost žalobce o vydání společného územního rozhodnutí a

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

stavebního povolení na stavbu „stavba pro reklamu 4 ks“ (dále jen „stavba“) na pozemku parc. č. X v katastrálním území J. u P..

2. Žalobce namítá, že stavební úřad rozhodl v rozporu s principem předvídatelnosti rozhodování správních orgánů, neboť v předmětném úseku je již umístěno několik reklamních zařízení. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí uvedl, že reklamní zařízení v témže úseku nemají potřebná povolení a budou na základě podnětu žalobce prověřována, žalobce však nechápe, jak mohla ujít pozornosti příslušných úřadů a proč nebyla prověřena již dříve. Žalobce dále namítá, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, neboť vytváří neodůvodněné rozdíly při vyřizování žádosti ve vztahu k různým účastníkům.
3. Žalobce konečně namítá, že prvostupňové rozhodnutí není dostatečně odůvodněno. Stavební úřad pouze převzal vyjádření Policie ČR, aniž by ho kriticky zhodnotil a zjistil další právně významné skutečnosti. Toto vyjádření bylo označeno jako jiný doklad podle § 86 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a nemůže mít váhu stanoviska dotčeného orgánu. Pro zamítavé rozhodnutí nebyl dostatek důvodů.
4. Žalovaný vyjádřil nesouhlas s námitkami žalobce. Žalobce nebyl zkrácen na svých právech tím, že žalovaný nepřihlédl ke skutečnosti, že se v dané lokalitě nacházejí jiná reklamní zařízení. Tato zařízení byla umístěna bez příslušných povolení, nelze tak hovořit o odchýlení se od ustálené rozhodovací praxe úřadu. Stavební úřad podle žalovaného své rozhodnutí dostatečně odůvodnil, a to nesouladem záměru s požadavky § 24d odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využití území, ve znění pozdějších předpisů. Na základě vyjádření Policie ČR dospěl k závěru, že záměr by mohl ohrozit bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Městský úřad Černošice jako příslušný silniční správní úřad podmínil své stanovisko ze dne 23. 5. 2019 spis. zn. výst.:X, dodržením podmínek vyjádření Policie ČR DI Praha venkov-jih, ta však osazení navržených reklamních zařízení (resp. staveb pro reklamu) nedoporučila vůbec. Policie ČR je dle § 124 odst. 11 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o silničním provozu“), příslušná k vykonávání dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích a její vyjádření lze považovat v souladu s § 86 odst. 2 stavebního zákona za jiný doklad podle zvláštních právních předpisů, který je pro stavební úřad v jeho rozhodovací činnosti sice nezávazným, je však třeba se s ním v řízení vypořádat.
5. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.
6. Při jednání dne 13. 8. 2021 setrvali účastníci na svých procesních stanoviscích. Soud provedl důkaz odpovědí Městského úřadu Jesenice na žádost zástupce žalobce o poskytnutí informací, ve které žádal o poskytnutí informace o celkem 8 reklamních panelech nacházejících se u silnice II/603 v Jesenici. Městský úřad Jesenice ve své odpovědi uvedl, že 5 z těchto reklamních panelů nedisponuje žádným povolením a 3 z nich disponují územními souhlasy, vydanými v rámci jednoho řízení v roce 2007. Soud dále provedl důkaz fotografiemi shora uvedených reklamních zařízení a rovněž fotografií zobrazující oblast, kde by měla být předmětná stavba umístěna. Z této fotografie je patrné, že místo, kde má být stavba umístěna, je dobře viditelné jak z benzínové stanice, tak ze silnice II/603.

7. Soud ze správního spisu zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce podal dne 28. 6. 2019 žádost o vydání územního rozhodnutí na stavbu označenou jako „reklamní zařízení 4 ks“ (dále jen „stavba“). K žádosti připojil souhlasné stanovisko silničního správního úřadu podmíněné dodržáním podmínek Policie ČR jako dotčeného orgánu. K žádosti dále připojil vyjádření Policie ČR, která umístění stavby po provedeném místním šetření nedoporučila, a to s ohledem na možnost rozptýlení pozornosti řidičů, které by mohlo ovlivnit bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Zdůraznila při tom, že v důsledku své blízkosti k výjezdu z benzinové čerpací stanice a k dopravně vytížené silnici II/603 by stavba mohla způsobit kolizní situace. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že stavba ve skutečnosti není reklamním zařízením, ale plochou pro reklamu podle § 3 odst. 2 stavebního zákona, neboť její plocha přesahuje 8 m², na což žalobce procesně reagoval úpravou žádosti.
8. Stavební úřad žádost zamítl. Uvedl, že záměr není v souladu s § 90 stavebního zákona, neboť není v souladu s obecnými požadavky na výstavbu. Záměr konkrétně odporuje § 24d odst. 1 vyhlášky o obecných požadavcích na využití území, která stanoví, že stavby pro reklamu nelze umísťovat tak, aby ohrožovaly bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Dále odkázal na § 78 zákona o silničním provozu, podle něž je v bezprostřední blízkosti pozemní komunikace v obci zakázáno umísťovat cokoli, co by mohlo rozptylovat pozornost účastníků provozu na pozemních komunikacích způsobem ovlivňujícím bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. K posuzování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je přitom příslušná Policie ČR, která v této oblasti vykonává prevenci podle § 1 a § 124 odst. 11 písm. e) téhož zákona. Nesouhlasné vyjádření Policie ČR posoudil stavební úřad jako jiný doklad podle § 86 odst. 2 stavebního zákona a s přihlédnutím k němu žádost zamítl.
9. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém argumentoval obdobně jako v podané žalobě. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. V odůvodnění uvedl, že toto odůvodnění považuje za dostatečné a srozumitelné. Doplnil, že také silniční správní úřad podmínil své pozitivní stanovisko dodržáním podmínek Policie ČR. Uzavřel, že stavební úřad postupoval správně a logicky, když podle § 90 stavebního zákona dospěl k závěru, že vzhledem k vyjádření Policie ČR nelze žádosti vyhovět, a proto ji zamítl.
10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a že má všechny zákonem požadované formální náležitosti. Přistoupil tedy k jejímu věcnému projednání. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž je přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
11. Soud se nejprve zabýval námitkou porušení zásady předvídatelnosti s ohledem na to, že v dané lokalitě je již umístěno několik reklamních zařízení. Tuto námitku uplatnil žalobce již v odvolání. K tomu soud uvádí, že správní orgán je vázán vlastní správní praxí, pokud tento má prostor pro uvážení a pokud se vytvořila správní praxe, která je nepochybně všeobecně dodržována (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2007, č. j. 7 Afs 45/2007-251). Z judikatury Nejvyššího správního soudu pak rovněž vyplývá, že odchýlit se od takové praxe „*správní orgán může, avšak zásadně pouze pro futuro, z racionálních důvodů a pro všechny případy, kterých se praxí zavedený postup správního orgánu dotýká*“, přičemž musí své odlišné závěry a postoj k věci přesvědčivě

a přezkoumatelně zdůvodnit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 As 21/2016-56). Zásady, podle které správní orgán dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (§ 2 odst. 4 správního řádu), je však možné se dovolávat pouze tehdy, pokud „*případy, jež měly určitou správní praxi založit, jsou vůči posuzované věci z hlediska pravidla založeného správní praxí typově podobné*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 10 As 100/2014-120). Takováto typová podobnost pak musí spočívat v souhrnu všech skutkových okolností rozhodných pro uplatnění pravidla založeného správní praxí.

12. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí uvedl, že reklamní zařízení, na která žalobce odkazuje, nemají příslušná povolení. Toto odůvodnění žalovaného však bylo provedeným dokazováním částečně vyvráceno, jelikož na některá žalobcem odkazovaná reklamní zařízení byl vydán v roce 2007 územní souhlas. Nicméně toto pochybení žalovaného nemá dle názoru soudu vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Soud uvádí, že ani provedeným dokazováním nebylo prokázáno, že by v dané věci existovala ustálená rozhodovací praxe, od které by se stavební úřad či žalovaný mohli odchýlit. Jeden územní souhlas vydaný před více jak deseti lety nemůže ustálenou správní praxi založit. Zároveň soud zdůrazňuje, že tyto povolené reklamní panely jsou svým rozsahem zjevně menší, než stavba, o jejíž povolení žalobce žádal – tyto panely splňují definici reklamních zařízení (§ 3 odst. 2 stavebního zákona), zatímco stavba je vzhledem ke své celkové ploše již stavbou pro reklamu. Oba srovnávané objekty tak vykazují podstatné odlišnosti, které rovněž svědčí pro to, že vydaný územní souhlas z roku 2007 na umístění tří reklamních panelů nemohl založit jakoukoli správní praxi či legitimní očekávání žalobce ve vztahu k projednávané stavbě. Námitka není důvodná.
13. Soud se dále zabýval námitkou, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu. Ten stanoví, že „[s]právní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly“. Žalobce nijak neupřesnil ani neprokázal, že by žalovaný vytvářel neodůvodněné rozdíly při vyřizování žádosti ve vztahu k různým účastníkům. Námitka není důvodná.
14. Pokud jde o námitku žalobce, že prvostupňové rozhodnutí není dostatečně odůvodněno, neboť stavební úřad pouze nekriticky převzal vyjádření Policie ČR, soud uvádí, že prvostupňové rozhodnutí obsahuje odůvodnění shrnuté v bodě 8 tohoto rozsudku.
15. Podle § 90 odst. 1 stavebního zákona v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky a) tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, b) na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem, c) zvláštních právních předpisů a se závaznými stanovisky, popřípadě s rozhodnutími dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů.
16. Podle § 24d odst. 1 vyhlášky o obecných požadavcích na využití území se stavby pro reklamu a reklamní zařízení nesmí umisťovat tak, aby narušovaly architektonický a urbanistický nebo pietní charakter prostředí, ohrožovaly bezpečnost provozu na pozemních komunikacích a dráhách, obtěžovaly okolí, zejména obytné prostředí, hlukem nebo světlem nad limitní hodnoty stanovené jinými právními předpisy.

17. Stavební úřad proto postupoval zcela správně, když v souladu s § 90 stavebního zákona a § 24b vyhlášky o obecných požadavcích na využití území posuzoval, zda by stavba umístěná u výjezdu z benzinové pumpy na velmi frekventované silnici II/603 ohrozila bezpečnost silničního provozu, přičemž zohlednil vyjádření Policie ČR, která je podle § 1 a § 124 odst. 11 písm. e) zákona o silničním provozu příslušná k prevenci v oblasti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Není pravdivé tvrzení žalobce, že by stavební úřad nezdůvodnil, proč v tomto konkrétním případě žádost zamítl. Žalobce nadto ve správním ani v soudním řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by závěr o ohrožení bezpečnosti silničního provozu stavbou zpochybňovaly. Zároveň provedeným dokazováním bylo zjištěno, že stavba by v případě svého umístění byla velmi dobře viditelná jak z benzinové stanice, tak ze silnice II/603 (jak je ostatně u staveb pro reklamu nezbytné, mají-li plnit svůj účel) a závěr Policie ČR převzatý správními orgány, že by rozptylovala pozornost řidičů, a tím ohrožovala bezpečnost silničního provozu, je tak zcela logický. Námitka není důvodná.
18. Protože soud neshledal žádný z žalobních bodů důvodným a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
19. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšnému žalovanému soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť ji nepožadoval ani mu žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. srpna 2021

Mgr. Miroslav Makajev, v. r.
v zastoupení předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.